

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 144

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 februarie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 12 din 16 ianuarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	2-5		
Decizia nr. 19 din 21 ianuarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011	6-9		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.049/2013. — Hotărâre pentru aprobarea Planului de management și a Regulamentului Parcului Natural Grădiștea Muncelului—Cioclovina	10		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
213. — Ordin al ministrului sănătății privind asigurarea transparenței specificațiilor tehnice aferente achizițiilor publice centralizate	11		
271. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.349/2005 pentru aprobarea Regulilor privind testarea și înregistrarea soiurilor de legume, a Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.366/2005 pentru aprobarea Regulilor și normelor tehnice privind producerea în vederea comercializării, controlul și certificarea calității și/sau comercializarea semințelor de legume, a Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.269/2005 pentru aprobarea		Regulilor și normelor tehnice privind producerea, controlul calității și/sau comercializarea materialului de înmulțire și plantare legumicol, altul decât semințele, și a Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 123/2010 privind stabilirea anumitor derogări pentru acceptarea populațiilor locale și a soiurilor de legume care sunt cultivate, în mod tradițional, în localități și regiuni specifice și care sunt amenințate de eroziune genetică și a soiurilor de legume lipsite de valoare intrinsecă pentru producția agricolă comercială, dar create pentru a fi cultivate în condiții speciale, precum și pentru comercializarea semințelor acestor populații locale și soiuri	12
		310. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind recunoașterea Organizației Interprofesionale Carne de Porc — O.I.C.P. ca organizație interprofesională pe filiera „carne de porc”	13
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI			
		13. — Ordin privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale realizate de Societatea Comercială GAZ EST — S.A.	13-15
★			
		Lista cuprinzând asociațiile și fundațiile din municipiul Sibiu care primesc subvenții de la bugetul local în anul 2014, precum și cuantumul acestora, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 12**

din 16 ianuarie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10, precum și a dispozițiilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Gabriela Victoria Bîrsan și Corneliu Bîrsan în Dosarul nr. 907/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 618D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției, domnul avocat Corneliu Liviu Popescu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 770D/2013, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Caraș în Dosarul nr. 1.055/229/2013 al Judecătoriei Fetești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că în acest dosar autorul excepției Constantin Caraș a depus la dosar un document intitulat „completarea excepției de neconstituționalitate”, precum și o cerere de acordare a unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor și dă cuvântul părților prezente pentru a se pronunța asupra cererilor prealabile.

Domnul avocat Corneliu Liviu Popescu arată că, necunoscând care sunt criticile în cealaltă cauză, nu poate pune concluzii cu privire la cererile formulate și nici cu privire la conexarea dosarelor. Cu toate acestea, în măsura în care Curtea va considera oportună luarea măsurii conexării, solicită ca prin decizia ce se va pronunța să se răspundă punctual la criticile formulate în numele autorilor excepției Victoria Gabriela Bîrsan și Corneliu Bîrsan.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare a unui nou termen de judecată, întrucât, de la data emiterii actului de sesizare a Curții Constituționale și până în prezent, autorul excepției a avut la dispoziție un timp suficient pentru pregătirea apărării. De asemenea, pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a cererii de extindere a temeiurilor

excepției de neconstituționalitate. În sfârșit, reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării celor două cauze.

Deliberând, Curtea respinge solicitarea autorului și constată că extinderea temeiurilor excepției de neconstituționalitate și la alte texte din Legea fundamentală, față de cele cuprinse în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, nu poate fi reținută. Astfel, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești (...)”, iar alin. (4) al aceluiași articol prevede că „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți (...)”. Temeiurile excepției de neconstituționalitate sunt, așadar, cele precizate prin încheierea de sesizare a instanței de judecată în fața căreia a fost invocată excepția, astfel că în fața Curții Constituționale nu pot fi invocate alte temeiuri ale excepției decât cele stabilite prin încheierea de sesizare. O extindere a acestora de către instanța de contencios constituțional ar echivala cu sesizarea din oficiu a Curții Constituționale, ceea ce depășește cadrul legal stabilit de Legea nr. 47/1992. De altfel, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit că invocarea în fața Curții, în cadrul unei excepții de neconstituționalitate, a unui alt temei, care nu are nicio legătură cu cel invocat în sesizare și nici nu este o dezvoltare a acestuia, are semnificația ridicării unei excepții direct în fața Curții, eludându-se astfel prevederile art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 11 alin. (1) lit. A.d) și art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 658 din 19 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 26 iulie 2012).

Totodată, în ce privește cererea de acordare a unui nou termen de judecată formulată de autorul Constantin Caraș, Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și art. 222 din Codul de procedură civilă, respinge cererea, deoarece de la data încheierii de sesizare a instanței de contencios constituțional, respectiv 6 noiembrie 2013, și până în prezent autorul excepției a avut la dispoziție un interval de timp suficient de mare pentru a întreprinde demersurile necesare în vederea pregătirii apărării.

În sfârșit, Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 770D/2013 la Dosarul nr. 618D/2013, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul domnului avocat Corneliu Liviu Popescu care solicită admiterea excepției făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la două decizii (Decizia nr. 500 din 15 mai 2012 și Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012), potrivit căreia instanța de contencios constituțional a statuat cu valoare de principiu că prin sintagma „în condițiile legii” prevăzută de art. 129 din Constituție trebuie să se înțeleagă numai dreptul

legiuitorului de a institui numărul, condițiile și termenele de exercitare a căilor de atac, și nicidecum dreptul de le suprima. Împrejurarea că prevederile legale contestate au în vedere o procedură specială de contestare în fața instanței de judecată a soluțiilor de netrimiteră în judecată nu are niciun fel de relevanță, deoarece dispozițiile art. 129 din Constituție nu disting după cum calea de atac este aplicabilă sau nu unor proceduri cu caracter specific.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului. Acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii”, atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai prin lege” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 460 din 28 octombrie 2004).

De asemenea, în prezenta cauză nu sunt aplicabile rațiunile ce au fundamentat Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, citată mai sus, deoarece art. 129 din Constituție permite legiuitorului să stabilească dacă există sau nu căi de atac, iar această posibilitate este impusă de natura fiecărui domeniu reglementat. Astfel, nu poate fi pus semnul egalității între procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției emis de polițist, pe de o parte, și hotărârea judecătorească pronunțată potrivit art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, pe de altă parte, întrucât în aceste din urmă proceduri se pronunță inițial procurorul, mai apoi procurorul ierarhic superior și ulterior judecătorul. De asemenea, așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 508 din 18 noiembrie 2004, plângerea prevăzută de art. 278¹ reprezintă, într-un sens larg, o cale de atac, care se supune principiului de generală aplicabilitate în dreptul penal *non reformatio in pejus*. În același sens este și jurisprudența Curții Europene de la Strasbourg (a se vedea Hotărârea din 4 martie 2008 pronunțată în Cauza *Stoica împotriva României*, paragrafele 107 și 110).

În replică, domnul avocat Corneliu Liviu Popescu dorește să evidențieze faptul că, ținând seama de principiul unicității Ministerului Public, susținerile procurorului ar trebui privite cu anumite rezerve.

Totodată, face trimitere la casația română din perioada interbelică, când instanța supremă, în secțiuni unite, a statuat în unanimitate că „în condițiile legii” nu înseamnă că se poate stabili dacă există sau nu cale de atac. Dacă se acceptă posibilitatea Curții Constituționale de a cenzura o normă, din perspectiva acestor critici, de la caz la caz, se acceptă indirect și un anumit transfer al puterii legiuitoare la instanța de contencios constituțional. Este adevărat că procurorul face parte din autoritatea judecătorească, dar nu face parte însă din puterea legiuitoare, el fiind sub autoritatea ministrului justiției.

În sfârșit, în ce privește invocarea jurisprudenței Curții Europene de la Strasbourg, domnul avocat arată că nu a fundamentat criticile din perspectiva Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, potrivit art. 20 din Constituție, de data aceasta legislația internă este mai favorabilă și, pe cale de consecință, are prioritate reglementării internaționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia penală nr. 143 din 3 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.207/1/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹**

alin. 10, precum și a dispozițiilor art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.

Prin decizia menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis în parte recursul formulat împotriva Încheierii din 24 mai 2013 pronunțate în Dosarul nr. 907/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală [prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a instanței de contencios constituțional vizând neconstituționalitatea dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală în forma modificată prin Legea nr. 202/2010, precum și a dispozițiilor art. 66 alin. (1) sintagma „sau trimiși în judecată penală” din Legea nr. 47/1992].

De asemenea, prin Încheierea din 6 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.055/229/2013, **Judecătoria Fetești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Gabriela Victoria Bîrsan și Corneliu Bîrsan și, respectiv, de Constantin Caraș în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii Gabriela Victoria Bîrsan și Corneliu Bîrsan susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la folosirea căilor de atac, deoarece suprimă dreptul părților interesate de a formula o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești care le afectează drepturile. Prevederile art. 129 din Constituție consfințesc dreptul părților de a exercita căi de atac în condițiile legii. Prin această din urmă posibilitate, legiuitorul a fost împuternicit să stabilească aspectele legate de numărul căilor de atac, termenele și condițiile de exercitare a acestora, instanțele competente etc., și nicidecum nu a fost îndreptățit să decidă dacă instituie sau nu calea de atac. Aceeași rațiune a fost avută de Curtea Constituțională și cu prilejul pronunțării deciziilor de admitere nr. 500 din 15 mai 2012 și nr. 967 din 20 noiembrie 2012.

Autorul Constantin Caraș susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece suprimă dreptul părților interesate de a formula o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești care le afectează drepturile. Totodată, deși Constituția garantează egalitatea de șanse pentru toți cetățenii care sunt egali în drepturi, este afectat și accesul la un proces echitabil.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și Judecătoria Fetești opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului actului de sesizare din Dosarul nr. 618D/2013, două reglementări, respectiv dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, prin care s-au modificat prevederile art. 278¹ alin. 10 și 13 din Codul de procedură penală, iar potrivit încheierii de sesizare din Dosarul nr. 770D/2013, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală.

Însă, ținând seama de notele autorilor excepției în Dosarul nr. 618D/2013, precum și de dispozițiile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea constată că în mod evident obiect al excepției îl constituie numai prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. XVIII pct. 39 din Legea nr. 202/2010, prevederi asupra cărora urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Acestea au următorul conținut: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, art. 44 referitor la *Dreptul de proprietate privată*, art. 51 referitor la *Dreptul de petiționare*, art. 52 referitor la *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției* și art. 129 referitor la *Folosirea căilor de atac*.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, potrivit căruia este definitivă hotărârea judecătorului pronunțată cu prilejul soluționării plângerilor formulate împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată dispuse de procuror, Curtea constată că aceasta a mai format obiectul controlului său din perspectiva unor critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 242 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere accesului liber la justiție, dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil, întrucât, potrivit art. 129 din Constituție, „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Prin urmare, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

Referitor la presupusa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că prin Decizia nr. 365 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 13 noiembrie 2013, a statuat că prevederile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu sunt contrare principiului egalității în drepturi, întrucât instituirea unor

reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 129 din Constituție, părțile interesate și Ministerul Public pot, **în condițiile legii**, exercita căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești. Aceasta presupune că, nefiind un drept absolut, legiuitorul are, așa cum de altfel se arată și în notele scrise ale autorilor excepției, libertatea de a institui numărul căilor de atac, condițiile de exercitare, termenele etc., dar și libertatea de a stabili care anume hotărâri judecătorești pot fi contestate, deoarece nu toate au valențele unei veritabile hotărâri judecătorești avute în vedere de temeiul constituțional invocat, respectiv acela de a dezlega pricini cu relevanță fie de sine stătătoare asupra drepturilor și libertăților fundamentale, fie prin corelație cu acestea pentru care ar subzista motive serioase de a crede despre existența/iminența unui risc real de afectare. Or, hotărârea pronunțată în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală nu dezleagă fondul litigiului, pentru că, în aceste cazuri, nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării ori al urmăririi penale, ci numai **legalitatea actului emis de procuror**, respectiv rezoluția ori ordonanța de netrimitere în judecată.

De altfel, nicio prevedere a Legii fundamentale ori a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Este adevărat că în materie penală, unde, grație specificului său, protecția este sporită, trebuie respectat dreptul la două grade de jurisdicție, dar acest lucru se impune numai în ipoteza preexistenței unei **declarații de vinovăție sau a unei condamnări**, cu excepțiile/limitările prevăzute de paragraful 2 al art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Or, în cazul de față, potrivit procedurii speciale instituite de art. 278¹ din Codul de procedură penală, judecătorul nu examinează legalitatea și temeinicia unui act referitor la stabilirea vinovăției vreunei persoane, ci legalitatea și caracterul fondat/nefondat al unei rezoluții/ordonanțe de netrimitere în judecată. În plus, potrivit dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice cetățean are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea drepturilor sale s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale. Or, eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 977 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2013).

De asemenea, Curtea mai constată că trimiterea, pentru identitate de rațiune, la deciziile nr. 500 din 15 mai 2012 și nr. 967 din 20 noiembrie 2012 nu poate fi primită, deoarece argumentele avute în vedere cu acele ocazii nu sunt valabile și în cazul procedurii contestate în prezenta cauză. Astfel, cu prilejul pronunțării celor două decizii, instanța de contencios constituțional a ținut seama de următoarele împrejurări:

— existența unor sancțiuni principale și complementare, precum și a unor măsuri tehnico-administrative **cu caracter punitiv și preventiv care vizau un interes public, respectiv siguranța pe drumurile publice;**

— vădita afectare a principiului egalității în fața legii prin instituirea unor criterii de natură pecuniară, afectare care are drept efect golirea de conținut a reglementării cuprinse în art. 129 din Constituție referitor la căile de atac.

Or, în cauza de față, ipoteza normativă a art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu vizează o hotărâre care să dezlege fondul sau care instituie măsuri cu caracter punitiv ori preventiv și nici nu reglementează o eventuală înfrângere a principiului egalității în fața legii care să impună cu stringență instituirea unei căi de atac a hotărârii ce ar statua în pofida spiritului Constituției, pentru că stringența unui recurs efectiv este impusă de o pretinsă violare care poate fi susținută cu minime argumente. Câtă vreme aceste minime argumente nu și-au dovedit temeinicia în fața judecătorului competent să se pronunțe asupra legalității soluției de netrimiteră în judecată dispuse de procuror, nu se poate susține că mai poate exista un alt drept al petentului de a obține o nouă examinare a hotărârii prin care s-a validat netemeinicia afirmațiilor sale.

De altfel, Curtea constată că rațiunea instituirii unei căi de atac reprezintă un remediu procedural pentru apărarea dreptului pretins afectat, întrucât dreptul la un recurs efectiv nu are o existență de sine stătătoare, independentă, el semnificând posibilitatea atacării oricărui act al unei autorități publice prin care s-ar încălca orice drept recunoscut de legislația internă. Prin urmare, art. 13 din Convenție garantează existența, la nivel național, a unui grad de jurisdicție care ar impune drepturile și libertățile așa cum sunt consacrate de actul internațional. Astfel, această prevedere are drept consecință exigența unui remediu intern menit să facă posibilă examinarea conținutului unei „plângeri temeinice” în baza Convenției și să ofere o soluționare adecvată. Domeniul de aplicare al obligației, pe care art. 13 o impune statelor contractante, variază în funcție de natura plângerii reclamantului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Gebremedhin [Gaberamadhien] împotriva Franței*, paragraful 53). Or, prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă tocmai consacrarea legală a acestor exigențe.

În plus, însăși instanța europeană a validat în jurisprudența sa compatibilitatea dispozițiilor art. 278¹ din Codul român de procedură penală cu exigențele Convenției. Astfel, prin Hotărârea din 4 martie 2008, pronunțată în Cauza *Stoica împotriva României*, paragrafele 107 și 110, Curtea de la Strasbourg a statuat că dispozițiile procedural penale intervenite prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, prin care s-a instituit calea de atac împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror, reprezintă un nou remediu care „a

înlăturat obstacolele ce au fost considerate ca fiind decisive de către Curte în a aprecia că mecanismul de protecție anterior anului 2003 nu corespundea cerințelor de eficiență ale Convenției [...]. Mai mult, noua reglementare a fost elaborată în special pentru a oferi un remediu direct la plângeri similare cu cea înaintată de către reclamant.[...] În consecință, Curtea a considerat că nu a existat o încălcare a art. 13 din Convenție în măsura în care aceasta se referă la imposibilitatea de a acționa împotriva deciziei procurorului militar de neîncepere a urmăririi penale.”

În concluzie, având în vedere toate argumentele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu fac altceva decât să dea eficiență dispozițiilor art. 129 din Constituție în lumina prevederilor din Convenție la care s-a făcut trimitere și reprezintă consacrarea legală a rațiunilor avute în vedere de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998, prin care instanța de contencios constituțional a sancționat absența unui recurs efectiv împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror prin care se înfăptuia un act de justiție neverificat și neconfirmat de instanța de judecată.

În plus, Curtea mai constată că o soluție de netrimiteră în judecată nu beneficiază de autoritate de lucru judecat, sens în care, în temeiul art. 220 din Codul de procedură penală, coroborat cu art. 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, aceasta poate fi infirmată în raport cu existența unor date noi care să o justifice.

Nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, deoarece acesta operează numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care nu s-a constatat.

Pentru motivele arătate mai sus, dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

În ce privește invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 44, art. 51 și art. 52, Curtea constată că nu sunt aplicabile cauzei, ipoteza normativă a textului criticat neavând legătură cu acestea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Victoria Bîrsan și Cornelii Bîrsan în Dosarul nr. 3.207/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și de Constantin Caraș în Dosarul nr. 1.055/229/2013 al Judecătorei Fetești și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și Judecătorei Fetești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 ianuarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 19

din 21 ianuarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 3.087/303/2008 al Tribunalul București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 412D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Corina Ruxandra Popescu, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită Curții Constituționale să constate admisibilitatea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VII din Legea nr. 247/2005, așa cum au fost interpretate prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, și să admită excepția de neconstituționalitate, arătând, în esență, următoarele:

În ceea ce privește admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, potrivit propriei sale jurisprudențe, Curtea Constituțională este competentă să analizeze inclusiv deciziile în interesul legii pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă prin acestea s-ar da unui act normativ o interpretare susceptibilă de a intra în coliziune cu prevederile Constituției.

De asemenea, s-a reținut în jurisprudența instanței de contencios constituțional, Curtea este competentă să se pronunțe inclusiv asupra dezlegării date problemelor de drept judecate de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, însă această dezlegare poate privi numai interpretarea și aplicarea unitară a conținutului dispozițiilor legale.

Astfel, în opinia reprezentantei autoarei excepției de neconstituționalitate, singura concluzie care se impune, pornind de la aceste statuări ale Curții Constituționale, este aceea că o excepție de neconstituționalitate care privește „dezlegarea dată unor probleme de drept” de către Curtea Constituțională este

admisibilă, Curtea având competența să se pronunțe asupra acesteia, aspect statuat explicit prin Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013.

În ceea ce privește fondul excepției de neconstituționalitate, solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, arătând că Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 contravine dispozițiilor art. 20 și art. 44 din Constituție.

În acest sens, se susține, în esență, că Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a instanței supreme nu doar că nu conduce la dezideratul exprimat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de îndreptare a mecanismului de restituire a proprietăților preluate în mod abuziv, ci este chiar contrară obligațiilor stabilite prin Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, prin confirmarea convenționalității Legii nr. 247/2005.

Se mai arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv hotărârile din 13 iunie 1979 și 4 octombrie 1993, pronunțate în cauzele *Marckx împotriva Belgiei* și *Vermeire împotriva Belgiei*, o reformă globală, destinată să modifice în profunzime, într-o manieră coerentă, dreptul intern, nu poate constitui o problemă prealabilă respectării Convenției; libertatea de alegere recunoscută statului cu privire la mijloacele de a-și executa obligația în temeiul art. 53 [actualul art. 46 paragraful 1] din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu trebuie să permită suspendarea aplicării Convenției, în așteptarea finalizării unei asemenea reforme. Spre deosebire de o altă decizie pronunțată de instanța supremă în soluționarea unui recurs în interesul legii referitor la materia revendicării — Decizia nr. 33 din 9 iunie 2008, în Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai preluat și principiul priorității Convenției față de legea specială, stabilind *de plano* că nu există contrarietate între acestea, deși problemele de drept analizate erau similare. Depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că sunt pe deplin aplicabile atât considerentele, cât și soluția pronunțate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 212 din 29 aprilie 2013, prin care s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 548 din 26 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.087/303/2008 (92/2013), **Curtea de Apel**

București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Gabriela Muraru. Excepția a fost ridicată în Dosarul nr. 3.087/303/2008 al Tribunalul București — Secția a III-a civilă, care a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale. Împotriva Deciziei nr. 2.065R din 11 septembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.087/303/2008 de Tribunalul București — Secția a III-a civilă, a fost declarat recurs, iar instanța de recurs a modificat, în parte, decizia recurată, în sensul că a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că normele cuprinse în Convenție și Protocoalele sale adiționale alcătuiesc, împreună cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, un „bloc de convenționalitate”, cu consecința că acesta se impune autorităților naționale cu aceeași forță juridică cu care se impun normele convenționale și care beneficiază, în temeiul art. 20 alin. (2) din Constituție, de aplicare prioritară în cazul apariției de neconcordanțe între actele internaționale privind drepturile omului, la care România este parte, și legile interne. Principiul priorității acestui bloc de convenționalitate determină inadmisibilitatea invocării dreptului intern pentru a justifica neexecutarea Convenției, regulă preluată expres prin art. 31 alin. (5) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele și, în același timp, relativizează caracterul imperativ al normei juridice interne și o situează, pe aceasta din urmă, într-o stare de inferioritate.

În cuprinsul Deciziei nr. 27 din 14 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că Legea nr. 247/2005 este o lege specială față de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și „câtă vreme pentru imobilele preluate abuziv (...) s-a adoptat o lege specială (...) nu se poate susține, fără a încălca principiul *specialia generalibus derogant*, că dreptul comun s-ar aplica cu prioritate sau în concurs cu legea specială”, astfel încât „acțiunile directe împotriva statului român (...) nu pot fi primite, deoarece ignoră principiul *specialia generalibus derogant*. Spre deosebire de o altă decizie pronunțată de aceeași instanță în soluționarea unui recurs în interesul legii referitor la materia revendicării — Decizia nr. 33 din 9 iunie 2008, în decizia menționată Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai preluat și principiul priorității Convenției față de legea specială.

Or, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, cele două „corpuri normative”, Legea nr. 247/2005 și Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, alcătuiesc un „bloc de legalitate” inferior „blocului de convenționalitate” compus din Convenția și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Față de existența celor două planuri, în măsura în care Legea nr. 247/2005, chiar interpretată în lumina deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu conține dispoziții mai favorabile și contravine Convenției, interpretată în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, rezultă evident că aplicarea corpului legal în dauna „blocului de convenționalitate” constituie o încălcare a art. 20 din Constituție. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit deja, în jurisprudența sa în materie, că Legea nr. 247/2005 contravine dispozițiilor convenționale, întrucât, deși deschide reclamanților accesul la o procedură administrativă, urmată, dacă este cazul, și de una contencioasă, acest acces rămâne teoretic și iluzoriu, nefiind, în prezent, în măsură să asigure, într-un termen rezonabil, restituirea imobilului sau plata unei indemnizații în favoarea persoanelor îndreptățite, ceea ce reprezintă o încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și a art. 6 din Convenție.

Prin Hotărârea-pilot pronunțată la 12 octombrie 2010 de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, s-a arătat că una dintre măsurile care ar trebui luate este modificarea mecanismului de restituire actual, cu privire la care a constatat anumite lipsuri, și implementarea de urgență a unor măsuri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, care să poată menține un just echilibru între diferitele interese în cauză.

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a instanței supreme nu doar că nu conduce la dezideratul exprimat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de îndreptare a mecanismului de restituire, ci este chiar contrară obligațiilor stabilite prin hotărârea pronunțată în cauza pilot, prin confirmarea convenționalității Legii nr. 247/2005 și stabilirea supremației acesteia. Or, aplicarea cu prioritate a legii interne, în dauna corpului convențional, este neconstituțională, fiind contrară prevederilor art. 20 din Legea fundamentală.

Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011 validează mecanismul reglementat de titlul VII din Legea nr. 247/2005, stabilind prioritatea aplicării acestuia prin statuarea inadmisibilității acțiunilor îndreptate direct împotriva statului român, întemeiate pe dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În concluzie, autoarea excepției apreciază că titlul VII din Legea nr. 247/2005, așa cum este interpretat prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contravine art. 20 din Constituție, aplicarea cu prioritate a legii interne în dauna corpului convențional fiind neconstituțională.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În acest sens, arată că, în virtutea prerogativelor ce îi sunt conferite prin lege, Înalta Curte de Casație și Justiție a dat o dezlegare obligatorie pentru celelalte instanțe în ceea ce privește, pe de o parte, lipsa calității procesuale pasive a statului român în cadrul acțiunilor întemeiate pe dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, prin care se solicită despăgubiri bănești pentru imobilele preluate abuziv și, pe de altă parte, în ceea ce privește inadmisibilitatea acțiunilor prin care se solicită despăgubiri bănești pentru imobilele preluate abuziv, care nu pot fi restituite în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005, îndreptate împotriva statului român și întemeiate pe dispozițiile dreptului comun și, respectiv, pe art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și ale art. 13 din aceeași convenție. Se mai arată că, în acest mod, nu au fost excluse de la aplicare prevederile convenționale amintite, care ar fi fost în toate cazurile mai favorabile, deoarece respectarea acestora implică analiza la speță a elementelor specifice din dreptul intern pe baza cărora se poate concluziona dacă petenții se pot bucura de protecția juridică a dispozițiilor convenționale. Mai mult, se arată că statele membre dispun de o marjă de apreciere în reglementarea măsurilor de restituire a bunurilor preluate abuziv, iar respectarea dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu implică cu necesitate plata de despăgubiri bănești, în condițiile existenței unei dispoziții speciale de reparație.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 prevăd expres și limitativ actele care pot fi supuse controlului de constituționalitate, iar o interpretare dată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-un recurs în interesul legii nu poate face obiectul unei sesizări a Curții Constituționale, deoarece, pe de o parte, în acest mod s-ar lărgi sfera de aplicare a dispoziției legale menționate, iar, pe de altă parte, acest lucru ar echivala cu o încălcare a atribuțiilor ce revin Curții Constituționale, respectiv Înaltei Curți de Casație și Justiție. Rațiunea controlului de constituționalitate efectuat de către Curtea Constituțională are la bază posibilitatea cenzurării actelor normative, ca manifestare de voință a puterii legiuitoare, iar nu interpretarea dată acestora, printr-un act jurisdicțional, de către o instanță de judecată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 202 din 18 aprilie 2013 și nr. 212 din 29 aprilie 2013.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului actului de sesizare, prevederile cuprinse în titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Din analizarea motivelor de neconstituționalitate reținute, Curtea observă că autoarea excepției reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile titlului VII din Legea nr. 247/2005, astfel cum acestea au fost interpretate prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 17 februarie 2012.

În acest context, având în vedere obiectul și natura criticilor de neconstituționalitate formulate în susținerea excepției, precum și conținutul Deciziei nr. 27 din 14 noiembrie 2011, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile titlului VII intitulat „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” din Legea nr. 247/2005, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011.

Titlul VII intitulat *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 cuprinde următoarele capitole: Cap. I — *Dispoziții generale*, art. 1—5, Cap. II — *Fondul „Proprietatea”*, art. 6—121, Cap. III — *Măsuri instituționale*, art. 13—142, Cap. IV — *Măsuri anticorupție*, art. 15, Cap. V — *Procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor*, art. 16—18, Cap. V¹ — *Valorificarea titlurilor de despăgubire. Stabilirea algoritmului de atribuire a acțiunilor emise de Fondul „Proprietatea”*, art. 18¹—18⁹, Cap. VI — *Căi de atac în justiție*, art. 19—20, Cap. VI¹ — *Răspunderi și sancțiuni*, art. 20¹, și Cap. VII — *Dispoziții tranzitorii și finale*, art. 21—33.

Prevederile art. 13, 14, 14¹, 14², 15 lit. a)—d) și f), art. 16, 17, 18, 18¹, 18², 18³, 18⁴, 18⁵, 18⁶, 18⁷, 18⁸, 18⁹ și art. 22 din titlul VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, au fost abrogate prin prevederile art. 50 lit. c) din Capitolul VI — *Dispoziții tranzitorii și finale* al Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013.

În ceea ce privește abrogarea prevederilor cuprinse în reglementarea legală a cărei neconstituționalitate a fost invocată, în jurisprudența sa, concretizată prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, nuanțând interpretarea sintagmei „în vigoare” din cuprinsul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, text care circumstanțiază controlul de constituționalitate numai la legile și ordonanțele în vigoare, Curtea Constituțională a reținut că acest control vizează „dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare”, dar ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. O astfel de soluție a fost justificată prin faptul că, deși abrogată, „legea civilă poate ultraactiva în unele situații, potrivit principiului *«tempus regit actum»*.”

Așa fiind, Curtea este competentă a se pronunța asupra prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia invocă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

De asemenea, prevederile titlului VII din Legea nr. 247/2005 sunt considerate a fi contrare dispozițiilor art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 — *Obligația de a respecta drepturile omului* și art. 53 — *Apărarea drepturilor recunoscute din aceeași convenție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Din expunerea motivelor de neconstituționalitate invocate în susținerea excepției, Curtea observă că autoarea acesteia critică, în mod indirect, Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, arătând că soluția jurisprudențială, obligatorie pentru instanțele de judecată, pronunțată cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, în temeiul căreia dispozițiile legii speciale, și anume titlul VII din Legea nr. 247/2005, se aplică prioritar față de legea generală, respectiv art. 480 și următoarele din Codul civil din 1864 și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, contravine art. 20 alin. (2) din Constituție care consacră prioritatea reglementărilor internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

Curtea reține că, prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că acțiunile prin care se solicită acordarea de despăgubiri bănești pentru imobilele preluate abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII din Legea nr. 247/2005, îndreptate direct împotriva statului român și întemeiate pe dispozițiile dreptului comun în materia acțiunii în revendicare, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 13 din aceeași convenție, trebuie respinse ca inadmisibile.

În acest context, prin prisma criticilor formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea apreciază că obiectul

excepției îl reprezintă o decizie pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție cu ocazia judecării unui recurs în interesul legii. Așa fiind, în cauză se impune a fi analizată, în primul rând, competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra unei astfel de excepții de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la acest aspect, prin deciziile nr. 202 din 18 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 19 iunie 2013, nr. 212 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 371 din 21 iunie 2013, nr. 466 din 14 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2014, sau nr. 491* din 21 noiembrie 2013, nepublicată încă.

Cu acele prilejuri, analizând propria sa jurisprudență, Curtea Constituțională a reținut că aceasta este unitară, cu două abordări distincte:

1. Curtea Constituțională, constatând că este competentă să se pronunțe asupra constituționalității interpretării date unei norme juridice printr-un recurs în interesul legii, a statuat că poate verifica constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii, tocmai pentru a nu permite ca un text legal să fie susceptibil de aplicare în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală.

Cu alte cuvinte, Curtea Constituțională nu are competența de a se pronunța asupra deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție ca act jurisdicțional, dar se poate pronunța asupra actului de reglementare primară, astfel cum a fost interpretat prin decizia acestei instanțe de judecată. Reprezentativă în acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011.

2. Pe cale de consecință, atunci când obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă însăși decizia instanței supreme, iar nu o anumită interpretare dată unei norme juridice prin intermediul deciziei pronunțate cu prilejul soluționării recursului în interesul legii, excepția de neconstituționalitate astfel formulată este inadmisibilă, dat fiind faptul că o hotărâre judecătorească nu poate fi supusă unui control de constituționalitate. În acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 409 din 4 noiembrie 2003 referitoare la

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și ale Deciziei nr. VI din 27 septembrie 1999 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 27 noiembrie 2003.

În continuare, analizând excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, din perspectiva propriei sale jurisprudențe în materie, și pentru a determina dacă această decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție poate fi supusă controlului de constituționalitate, Curtea a reținut că prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 nu s-a realizat o interpretare a conținutului normativ al titlului VII din Legea nr. 247/2005, în vederea aplicării unitare a acestuia de către instanțele judecătorești, interpretare care, în acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale, să fie susceptibilă de a face obiectul unui control de constituționalitate.

Prin decizia în cauză, pronunțată cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit aplicarea unitară a unui principiu general al dreptului, statuând că legea specială — titlul VII din Legea nr. 247/2005 — se aplică prioritar față de legea generală, în virtutea principiului general de drept potrivit căruia legile speciale derogă de la cele generale — *specialia generalibus derogant*.

Cu alte cuvinte, s-a statuat în deciziile menționate că prin Decizia nr. 27 din 14 noiembrie 2011 Înalta Curte de Casație și Justiție nu a intervenit asupra prevederilor titlului VII din Legea nr. 247/2005, în vederea interpretării și stabilirii, în concret, a unui anumit sens, în funcție de anumite situații și soluții jurisprudențiale diferite, astfel încât, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia instanța de contencios constituțional este competentă să analizeze deciziile în interesul legii pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă prin acestea s-ar da unui act normativ o interpretare susceptibilă de a contraveni Constituției, excepția de neconstituționalitate a fost respinsă ca inadmisibilă.

În prezenta cauză, având în vedere identitatea obiectului excepției de neconstituționalitate, precum și a criticilor formulate în susținerea acesteia, Curtea reține că atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului VII — *Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv* din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, astfel cum aplicarea acestora a fost stabilită prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 27 din 14 noiembrie 2011, excepție ridicată de Gabriela Muraru în Dosarul nr. 3.087/303/2008 al Tribunalul București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 ianuarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

* Decizia Curții Constituționale nr. 491 din 21 noiembrie 2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 24 ianuarie 2014.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea Planului de management și a Regulamentului Parcului Natural Grădiștea Muncelului—Cioclovina

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al Parcului Natural Grădiștea Muncelului—Cioclovina, prevăzut în anexa nr. 1*), elaborat de Administrația Parcului Natural Grădiștea Muncelului—Cioclovina, cu sprijinul Consiliului științific și al Consiliului consultativ de administrare.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul Parcului Natural Grădiștea Muncelului—Cioclovina, prevăzut în anexa nr. 2*).

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul mediului și schimbărilor climatice,

Rovana Plumb

Ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură,

Lucia Ana Varga

p. Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Shhaideh Sevil,

secretar de stat

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Daniel Constantin

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

Ministrul economiei,

Andrei Dominic Gereă

Ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii,

mediul de afaceri și turism,

Maria Grapini

Ministrul muncii, familiei,

protecției sociale și persoanelor vârstnice,

Mariana Câmpeanu

Ministrul fondurilor europene,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul sănătății,

Gheorghe-Eugen Nicolăescu

Ministrul transporturilor,

Ramona-Nicole Mănescu

Ministrul culturii,

Daniel-Constantin Barbu

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

p. Ministrul educației naționale,

Gigel Paraschiv,

secretar de stat

Ministrul delegat pentru învățământ superior,

cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Mihnea Cosmin Costoiu

București, 11 decembrie 2013.

Nr. 1.049.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind asigurarea transparenței specificațiilor tehnice afereente achizițiilor publice centralizate

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2012 privind desemnarea Ministerului Sănătății ca unitate de achiziții publice centralizată, aprobată cu completări prin Legea nr. 184/2013, cu modificările ulterioare, și dispozițiile Ordinului ministrului sănătății nr. 1.292/2012 privind aprobarea Normelor metodologice pentru achiziția publică centralizată, la nivel național, de medicamente, materiale sanitare, echipamente medicale, echipamente de protecție, servicii, combustibili și lubrifianți pentru parcul auto,

văzând Referatul de aprobare nr. 1.830 din 25 februarie 2014 al Direcției achiziții publice din cadrul Ministerului Sănătății,

în temeiul art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Specificațiile tehnice din cadrul documentațiilor de atribuire aferente procedurilor de achiziții centralizate de medicamente, materiale sanitare, echipamente medicale, echipamente de protecție, servicii, combustibili și lubrifianți pentru parcul auto vor fi postate pe site-ul Ministerului Sănătății la rubrica „Informare” — secțiunea „Noutăți” și la secțiunea „Achiziții Publice”. Perioada de transparență este de 14 zile de la data publicării.

Art. 2. — Pentru specificațiile tehnice menționate la art. 1, la expirarea perioadei de transparență va fi postat pe site-ul Ministerului Sănătății un comunicat de presă în care vor fi anunțate data și locul desfășurării ședinței de dezbatere publică. După finalizarea ședinței de dezbatere va fi postat pe site-ul Ministerului Sănătății un comunicat de presă în care vor fi prezentate rezultatele dezbaterii.

Art. 3. — După preluarea rezultatelor dezbaterii va fi organizată o a doua ședință de dezbatere publică în care vor fi prezentate specificațiile tehnice revizuite conform rezultatelor obținute în cadrul primei ședințe de dezbatere.

Art. 4. — La dezbaterile publice organizate pentru achizițiile centralizate de medicamente, materiale sanitare, echipamente medicale, echipamente de protecție, servicii, combustibili și lubrifianți pentru parcul auto vor participa: un reprezentant al Direcției achiziții publice, experți tehnici din comisia de întocmire a documentației de atribuire, reprezentanți desemnați ai comisiilor de specialitate, în funcție de specificul fiecărei proceduri în parte, precum și orice operator economic interesat.

Art. 5. — Structurile responsabile din cadrul Ministerului Sănătății vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,

Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 25 februarie 2014.

Nr. 213.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.349/2005 pentru aprobarea Regulilor privind testarea și înregistrarea soiurilor de legume, a Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.366/2005 pentru aprobarea Regulilor și normelor tehnice privind producerea în vederea comercializării, controlul și certificarea calității și/sau comercializarea semințelor de legume, a Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.269/2005 pentru aprobarea Regulilor și normelor tehnice privind producerea, controlul calității și/sau comercializarea materialului de înmulțire și plantare legumicol altul decât semințele, și a Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 123/2010 privind stabilirea anumitor derogări pentru acceptarea populațiilor locale și a soiurilor de legume care sunt cultivate, în mod tradițional, în localități și regiuni specifice și care sunt amenințate de eroziune genetică și a soiurilor de legume lipsite de valoare intrinsecă pentru producția agricolă comercială, dar create pentru a fi cultivate în condiții speciale, precum și pentru comercializarea semințelor acestor populații locale și soiuri

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 323.157 din 19 februarie 2014 al Direcției inspecții de stat, în baza prevederilor art. 34 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 266/2002 privind producerea, prelucrarea, controlul și certificarea calității, comercializarea semințelor și a materialului săditor, precum și testarea și înregistrarea soiurilor de plante, republicată, modificările ulterioare,

ținând cont de necesitatea armonizării legislației românești cu Directiva de punere în aplicare 2013/45/UE a Comisiei din 7 august 2013 de modificare a Directivelor 2002/55/CE și 2008/72/CE ale Consiliului și a Directivei 2009/145/CE a Comisiei în ceea ce privește denumirea botanică a tomatei,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.349/2005 pentru aprobarea Regulilor privind testarea și înregistrarea soiurilor de legume, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 bis din 20 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— la anexa nr. 4, denumirea „*Lycopersicon esculentum* Mill.” se înlocuiește cu denumirea „*Solanum lycopersicum* L.”

Art. II. — Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.366/2005 pentru aprobarea Regulilor și normelor tehnice privind producerea în vederea comercializării, controlul și certificarea calității și/sau comercializarea semințelor de legume, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 bis din 8 februarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

a) la anexa nr. 2, la punctul 3, litera a), denumirea „*Lycopersicon*” se înlocuiește cu denumirea „*Solanum lycopersicum* L.”;

b) la anexa nr. 3, la punctul 2, litera a), denumirea „*Lycopersicon lycopersicum*” se înlocuiește cu denumirea „*Solanum lycopersicum* L.”.

Art. III. — Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 1.269/2005 pentru aprobarea Regulilor și normelor tehnice privind producerea, controlul calității și/sau comercializarea materialului de înmulțire și plantare legumicol, altul decât semințele, publicat în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 14 bis din 6 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— la anexa nr. 2, denumirea „*Lycopersicon esculentum* Mill.” se înlocuiește cu denumirea „*Solanum lycopersicum* L.”

Art. IV. — Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 123/2010 privind stabilirea anumitor derogări pentru acceptarea populațiilor locale și a soiurilor de legume care sunt cultivate, în mod tradițional, în localități și regiuni specifice care sunt amenințate de eroziune genetică și a soiurilor de legume lipsite de valoare intrinsecă pentru producția agricolă comercială, dar create pentru a fi cultivate în condiții speciale, precum și pentru comercializarea semințelor acestor populații locale și soiuri, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 8 iunie 2010, se modifică după cum urmează:

a) la anexa nr. 1, denumirea „*Lycopersicon esculentum* Mill.” se înlocuiește cu denumirea „*Solanum lycopersicum* L.”;

b) la anexa nr. 2, denumirea „*Lycopersicon esculentum* Mill.” se înlocuiește cu denumirea „*Solanum lycopersicum* L.”.

Art. V. — Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu data de 1 aprilie 2014 și se comunică Comisiei Europene.

Art. VI. — Prezentul ordin transpune Directiva de punere în aplicare 2013/45/UE a Comisiei din 7 august 2013 de modificare a Directivelor 2002/55/CE și 2008/72/CE ale Consiliului și a Directivei 2009/145/CE a Comisiei în ceea ce privește denumirea botanică a tomatei, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 213 din 8 august 2013.

Art. VII. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**privind recunoașterea Organizației Interprofesionale Carne de Porc — O.I.C.P.
ca organizație interprofesională pe filiera „carne de porc”**

Având în vedere:

- prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2008 privind înființarea organizațiilor interprofesionale pentru produsele agroalimentare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 29/2009;
- prevederile art. 11 din Hotărârea Guvernului nr. 1.068/2009 privind organizarea și funcționarea organizațiilor interprofesionale pentru produsele agroalimentare și pentru aprobarea criteriilor de reprezentare, a procedurii de acordare și retragere a recunoașterii, de control și monitorizare a acestora, precum și delegarea de atribuții;
- prevederile Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 143/2010 privind componența și funcționarea Comitetului pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare, precum și procedurile de recunoaștere, monitorizare și control, retragere a recunoașterii, extindere a acordurilor interprofesionale și delegare de atribuții pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare, cu modificările și completările ulterioare;
- Decizia Comitetului pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare nr. 340.003 din 20 ianuarie 2014;
- Referatul de aprobare nr. 340.008 din 11 februarie 2014 întocmit de Comitetul pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se recunoaște Organizația Interprofesională pentru Carne de Porc — O.I.C.P. ca organizație interprofesională pentru filiera „carne de porc”, persoană juridică română de drept privat, de interes public, cu caracter profesional, fără scop lucrativ.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor

nr. 32/2003 pentru autorizarea Organizației Interprofesionale „Carne de porc” din România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 19 februarie 2003, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 24 februarie 2014.
Nr. 310.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN**privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea
prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale
realizate de Societatea Comercială GAZ EST — S.A.**

Având în vedere dispozițiile art. 178 alin. (2) lit. a) și ale art. 179 alin. (6) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările ulterioare,

În temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se stabilesc venitul reglementat unitar și venitul total unitar aferente serviciului de distribuție a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială GAZ EST — S.A. și se aprobă rata de creștere a eficienței economice, prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Se stabilesc tarifele reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție a gazelor naturale, prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Tarifele reglementate prevăzute la alin. (1) se aplică terților, beneficiari ai serviciului de distribuție a gazelor naturale din localitățile în care Societatea Comercială GAZ EST — S.A. deține licența de distribuție a gazelor naturale.

(3) Tarifele reglementate prevăzute la alin. (1) nu conțin TVA.

Art. 3. — (1) Se aprobă prețurile finale reglementate pentru furnizarea gazelor naturale în regim reglementat, prevăzute în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Prețurile finale reglementate prevăzute la alin. (1) se aplică consumatorilor din localitățile în care Societatea Comercială GAZ EST — S.A. deține licența de distribuție și de

furnizare a gazelor naturale, care optează pentru un astfel de preț.

(3) Prețurile finale reglementate prevăzute la alin. (1) nu conțin acciza pentru gazul natural și TVA.

Art. 4. — Societatea Comercială GAZ EST — S.A. va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 24/2009 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de distribuție și aprobarea prețurilor pentru furnizarea reglementată a gazelor naturale, realizate de Societatea Comercială GAZ EST — S.A., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 30 martie 2009, cu modificările ulterioare.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 martie 2014.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 26 februarie 2014.
Nr. 13.

ANEXA Nr. 1

**Venitul reglementat unitar, venitul total unitar și rata de creștere a eficienței economice
pentru Societatea Comercială GAZ EST — S.A.**

Activitatea de distribuție a gazelor naturale		
Cantitatea de gaze naturale distribuită	MWh	356.209
Venit reglementat unitar	Lei/MWh	23,29
Venit total unitar	Lei/MWh	25,64
Rata de creștere a eficienței economice		2,11%

ANEXA Nr. 2

**Tarifele reglementate pentru activitatea de distribuție a gazelor naturale
realizată de Societatea Comercială GAZ EST — S.A.**

Categoria de consumatori	Lei/MWh
B. Consumatori finali conectați în sistemul de distribuție	
B.1. Cu un consum până la 23,25 MWh	26,34
B.2. Cu un consum anual între 23,26 MWh și 116,28 MWh	25,82
B.3. Cu un consum anual între 116,29 MWh și 1.162,78 MWh	25,33
B.4. Cu un consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	24,40
B.5. Cu un consum anual între 11.627,79 MWh și 116.277,79 MWh	22,75
B.6. Cu un consum anual peste 116.277,79 MWh	0,00

ANEXA Nr. 3

1) Prețurile finale reglementate pentru furnizarea gazelor naturale în regim reglementat realizată de Societatea Comercială GAZ EST — S.A. pentru consumatorii casnici și producătorii de energie termică, numai pentru cantitatea de gaze naturale utilizată la producerea de energie termică în centralele de cogenerare și în centralele termice destinată consumului populației

Categoria de consumatori	Lei/MWh
A. Consumatori finali conectați direct la sistemul de transport	
A.1. Consum anual până la 1.162,78 MWh	0,00
A.2. Consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	0,00
A.3. Consum anual între 11.627,79 MWh și 116.277,79 MWh	0,00
A.4. Consum anual între 116.277,80 MWh și 1.162.777,87 MWh	0,00
A.5. Consum anual peste 1.162.777,87 MWh	0,00
B. Consumatori finali conectați în sistemul de distribuție	
B.1. Cu un consum până la 23,25 MWh	103,28
B.2. Cu un consum anual între 23,26 MWh și 116,28 MWh	102,73
B.3. Cu un consum anual între 116,29 MWh și 1.162,78 MWh	102,20
B.4. Cu un consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	101,21
B.5. Cu un consum anual între 11.627,79 MWh și 116.277,79 MWh	99,47
B.6. Cu un consum anual peste 116.277,79 MWh	0,00

2) Prețurile finale reglementate pentru furnizarea gazelor naturale în regim reglementat realizată de Societatea Comercială GAZ EST — S.A. pentru consumatorii noncasnici de gaze naturale, cu excepția producătorilor de energie termică, pentru cantitatea de gaze naturale utilizată la producerea de energie termică în centralele de cogenerare și în centralele termice care este destinată consumului populației

Categoria de consumatori	Lei/MWh
A. Consumatori finali conectați direct la sistemul de transport	
A.1. Consum anual până la 1.162,78 MWh	0,00
A.2. Consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	0,00
A.3. Consum anual între 11.627,79 MWh și 116.277,79 MWh	0,00
A.4. Consum anual între 116.277,80 MWh și 1.162.777,87 MWh	0,00
A.5. Consum anual peste 1.162.777,87 MWh	0,00
B. Consumatori finali conectați în sistemul de distribuție	
B.1. Cu un consum până la 23,25 MWh	135,20
B.2. Cu un consum anual între 23,26 MWh și 116,28 MWh	134,66
B.3. Cu un consum anual între 116,29 MWh și 1.162,78 MWh	134,12
B.4. Cu un consum anual între 1.162,79 MWh și 11.627,78 MWh	133,13
B.5. Cu un consum anual între 11.627,79 MWh și 116.277,79 MWh	131,39
B.6. Cu un consum anual peste 116.277,79 MWh	0,00

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI SIBIU
SERVICIUL PUBLIC DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

LISTA

cuprinzând asociațiile și fundațiile din municipiul Sibiu care primesc subvenții de la bugetul local în anul 2014, precum și cuantumul acestora, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială

Nr. crt.	Denumirea asociației/fundației	Județul/Municipiul	Cuquantumul subvenției aprobate
1.	Asociația Femeilor din Sibiu	Sibiu	21.000 lei
2.	Asociația Filantropică „Sfântul Nicolae”	Sibiu	50.050 lei
3.	Asociația Româno-Americană pentru Promovarea Asistenței Medicale și Serviciilor Umane — ARAPAMESU	Sibiu	63.000 lei
4.	Asociația „Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil”	Sibiu	57.750 lei

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 645370